

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U NOVOM ZAGREBU
Novi Zagreb - Istok, Turinina 3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Novom Zagrebu, po sucu Nives Grubišić Đogić, u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Matana iz Zagreba, Odra, Ivana Lackovića Croate 28, OIB: 06236989120, zastupanog po punomoćniku Drašku Semrenu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Miće Gusaka iz Zagreba, Odra, Ivana Lackovića Croate 10, OIB: 02836571425, zastupanog po punomoćniku Aleksandru Joksoviću, odvjetniku u Zagrebu, radi isplate, utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne rasprave 31. kolovoza 2026. u prisutnosti stranaka i punomoćnika stranaka, 17. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I.) Nalaže se tuženiku Mići Gusaku platiti tužitelju Tomislavu Matanu iznos od 4.247,13 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 2. listopada 2024. do isplate, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

II.) Odbija se kao neosnovan protutužbeni zahtjev tuženika koji glasi:

"1. Utvrđuje se da je Partnerski ugovor ništetan.

2. Nalaže se tužitelju Tomislavu Matanu, iz Zagreba, Odra, Ivana Lackovića Croate 28, OIB: 06236989120, isplatiti tuženiku Mići Gusaku, iz Zagreba, Odra, Ivana Lackovića Croate 10, OIB: 02836571425, iznos od 1.061,80 EUR (slovima: tisuću šezdeset i jedan euro te osamdeset centi), s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim na:

- iznos od 265,45 EUR od dana 02. veljače 2022. godine,
- iznos od 265,45 EUR od dana 26. ožujka 2022. godine,
- iznos od 265,45 EUR od dana 21. travnja 2022. godine,
- iznos od 265,45 EUR od dana 31. svibnja 2022. godine,

pa do isplate, sve po stopi zateznih kamata koja se do 31. prosinca 2022. određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. prema stopi koja se određuje, za svako

polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2024. do isplate prema stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

3. Nalaže se tužitelju Tomislavu Matanu, iz Zagreba, Odra, Ivana Lackovića Croate 28, OIB: 06236989120, naknaditi tuženiku Mići Gusaku, iz Zagreba, Odra, Ivana Lackovića Croate 10, OIB: 02836571425, trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana. "

III.) Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 1.519,43 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 17. rujna 2026. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da se tuženik obvezao Partnerskim ugovorom isplatiti mu iznos od 40.000,00 kn, odnosno 5.308,91 EUR, u mjesečnim obrocima od po 2.000,00 kn, te da je tuženik platio samo četiri rate u ukupnom iznosu od 8.000,00 kn odnosno 1.061,78 EUR. Stoga potražuje preostali iznos od 4.247,13 EUR sa zateznim kamatama od dana ugovorenog dospijeca, odnosno od 2. listopada 2024.

2. Tuženik ne osporava da je Partnerski ugovor sklopljen, ne osporava visinu njime preuzete obveze, izvršene četiri uplate, niti preostali nominalni iznos tražbine. Međutim, protivi se isplati tvrdeći da je Partnerski ugovor ništetan, prvenstveno kao zelenaški ugovor te zbog protivnosti moralu društva i nedopuštene pobude, a naknadno ističe i prigovor nepostojanja dopuštene pravne osnove. Istodobno protutužbom zahtijeva utvrđenje ništetnosti Partnerskog ugovora te povrat već isplaćenih iznosa.

3. Tužitelj u odgovoru na protutužbu osporava sve tvrdnje tuženika navodeći da je partnerski ugovor sklopljen suglasnošću volja ugovornih strana pa time nema osnova za utvrđenjem njegove nevaljalosti. Predlaže odbiti protutužbeni zahtjev uz naknadu troška tužitelju.

4. Sud je pročitao Partnerski ugovor (list 4-5), povijesni izvadak iz sudskog registra (list 24-27), Ugovor o osnivanju društva s ograničenom odgovornošću (list 28-33), Upravni ugovor o namirenju poreza (list 34-36), opomenu (list 37), Sporazum o

priznanju i obročnoj otplati duga (list 38-39), e-mail korespondenciju (list 40-50), Ugovor o prijenosu poslovnih udjela (list 51-54), izvadak o stanju i prometu (list 55), Ugovor o namjenskom kreditu (list 56-62), ispis prometa po računu tužitelja (list 70) te je izveden dokaz saslušanjem stranaka (list 84-89), svjedoka Celijske Bilandžije, Mije Bilandžije, Sadmira Hošića, Ante Matana, Šime Gusaka i Kate Gusak.

5. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz za sebe i sve dokaze u njihovoj ukupnosti sukladno odredbi članku 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91; 91/92; 112/99; 88/01; 117/03; 88/05; 2/07; 84/08; 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23. – dalje ZPP) ovaj sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan, a protutužbeni zahtjev neosnovan.

6. Predmet spora je postoji li na temelju Partnerskog ugovora valjana i dospjela novčana obveza tuženika prema tužitelju u preostalom iznosu od 4.247,13 EUR. Predmet spora po protutužbi jest je li Partnerski ugovor ništetan zbog razloga koje ističe tuženik te, slijedom toga, je li tužitelj dužan vratiti iznose koje je tuženik već platio na temelju toga ugovora.

7. Među strankama nije sporno da su bile članovi i poslovni partneri u društvu 3MT d.o.o., da je tuženik bio direktor društva, da je tužitelj tijekom 2021. izrazio želju izaći iz društva, da je svoj poslovni udio prenio na tuženika, da su stranke sklopile Partnerski ugovor kojim je tuženik preuzeo obvezu isplate ukupno 40.000,00 kn, da je obveza trebala biti ispunjena u mjesečnim obrocima te da je tuženik platio četiri obroka. Nesporno je i da je prijenos tužiteljevih poslovnih udjela bio zaseban pravni posao, ugovoren uz naknadu od 28.000,00 kn, koja je tužitelju isplaćena. Nije sporno niti da je društvo u vrijeme poslovnog razlaza stranaka imalo financijskih poteškoća i određenih nepodmirenih obveza.

8. Sporno je jesu li stranke Partnerski ugovor sklopile kao rezultat slobodne i stvarno suglasne volje ili je tuženik na njegovo sklapanje bio prisiljen svojim materijalnim položajem i stanjem društva koje je tužitelj svjesno iskoristio. Sporno je predstavlja li iznos od 40.000,00 kn nepripadajuću korist bez stvarne gospodarske i poslovne osnove ili je riječ o iznosu kojim su stranke, odvojeno od naknade za prijenos poslovnog udjela, konačno uredile preostala međusobna potraživanja i odnose povezane s višegodišnjim zajedničkim poslovanjem.

9. Odlučno je i da li je tuženik stvarno ostao u društvu zato što nije imao drugu mogućnost, kako tvrdi u podnescima, ili zato što je to bila njegova svjesna poslovna odluka jer je želio zadržati društvo i vjerovao u njegovu poslovnu perspektivu.

10. Sud je, ocjenjujući svaki dokaz zasebno i sve dokaze u njihovoj međusobnoj vezi, prihvatio kao uvjerljiv iskaz tužitelja prema kojem su stranke nakon što je postalo jasno da više ne žele zajedno nastaviti poslovanje razgovarale o različitim mogućnostima razlaza te postigle dogovor prema kojem će tužitelj u cijelosti izaći iz društva, dok će tuženik nastaviti poslovanje i zadržati društvo. Za ocjenu slobode volje stranaka osobito je važna kronologija njihova razlaza. Na temelju iskaza stranaka sud utvrđuje da je dogovor o prijenosu poslovnih udjela realiziran prije konačnog

potpisivanja Partnerskog ugovora. Dakle, u trenutku kada je tuženik potpisivao Partnerski ugovor tužitelj je svoju odluku o izlasku iz društva već realizirao prijenosom svojega udjela. Činjenica da se oba posla vremenski vežu uz isti poslovni razlaz, odnosno isti datum 13. listopada 2021., ne mijenja njihov stvarni redoslijed i zasebnu svrhu. I tužiteljev podnesak oba pravna posla smješta u isti konačni poslovni razlaz stranaka. Ta je okolnost od bitnog značenja za ocjenu tuženikove tvrdnje da je bio „prisiljen“ potpisati Partnerski ugovor kako bi tužitelj mirno izašao iz društva. Ako je prijenos tužiteljeva udjela već bio dogovoren i proveden, tuženik je Partnerski ugovor mogao jednostavno odbiti potpisati. Tužitelj tada više nije mogao uvjetovati vlastiti izlazak potpisivanjem naknadnog sporazuma, pa upravo kronologija pravnih poslova bitno slabi tezu da je tuženik bio stavljen u položaj u kojem „nije imao izbora“. Još je značajniji iskaz samog tuženika. Tuženik je u iskazu učinio nespornim da je i njemu bila otvorena mogućnost istupanja iz društva pod jednakim odnosno usporedivim uvjetima kao tužitelju, ali tu mogućnost nije izabrao zato što nije htio tužitelju prepustiti društvo i vlastitu poslovnu ideju. Naveo je i da je društvo smatrao perspektivnim. Sud upravo tim dijelovima iskaza tuženika poklanja osobitu vjeru jer je riječ o izjavama protivnim tezi koju je iznio u protutužbi. One pokazuju da njegova odluka o ostanku u društvu nije bila rezultat odsutnosti alternative, nego svjesnog izbora između dvije poslovne mogućnosti. Da je odlučujući razlog ostanka bio strah od naplate zadužnica, gubitka osobne imovine ili nemogućnosti podmirivanja stambenog kredita, životno bi bilo očekivati da upravo te okolnosti tuženik navede kada objašnjava zbog čega je odlučio zadržati društvo. Međutim, prema njegovu vlastitom iskazu, odlučujući razlog bio je taj što društvo nije želio prepustiti tužitelju i što je u njegov nastavak poslovanja vjerovao. To je u izravnoj suprotnosti s tezom iz podnesaka da je tuženik društvo nastavio voditi isključivo zato što bi njegov prestanak značio nepovratnu ugrozu njegove materijalne egzistencije. Takvu tezu tuženik jest iznosio u pisanim podnescima. Međutim, sud je dužan ocijeniti i koliko je ona potvrđena njegovim neposrednim iskazom, a upravo tu potvrdu nije našao.

11. Sud stoga prihvaća da je društvo bilo u financijskim teškoćama, da je tuženik ulagao vlastita sredstva, pozajmljivao novac i davao sredstva osiguranja. U tom dijelu iskazi svjedoka koji su govorili o financijskim teškoćama, osobnim ulaganjima i pozajmicama nisu nužno nevjerodostojni. No iz tih činjenica ne slijedi zaključak da je konkretni Partnerski ugovor sklopljen u stanju nužde koje je tužitelj iskoristio. Postojanje osobnih zadužnica danih vjerovnicima samo za sebe ne dokazuje takvu nuždu. Tuženik je na zadužnice opširno upućivao u podnescima, tvrdeći da bi vjerovnici u slučaju prestanka poslovanja mogli izravno posegnuti za njegovom imovinom. Međutim, upravo iz njegova neposrednog iskaza ne proizlazi da su zadužnice bile razlog zbog kojeg je odlučio ostati član društva i preuzeti obvezu prema tužitelju. Usto, dio dokumentacije kojom tuženik dokazuje teškoće poslovanja potječe iz razdoblja nakon sklapanja spornih ugovora. Elektronička poruka HEP Elektre odnosi se na listopad 2022., a prepiska s Vodoopskrbom i odvodnjom na 2023. godinu. Takve kasnije obveze ne mogu same po sebi dokazivati psihološko i materijalno stanje tuženika u trenutku sklapanja Partnerskog ugovora. Tuženikova tvrdnja o stanju nužde nije uvjerljiva ni u kontekstu njegova iskaza da je vjerovao u perspektivu društva i da je društvo potom u razmjerno kratkom razdoblju postalo solventno.

12. Taj iskaz pokazuje da je tuženik svjesno preuzeo poslovni rizik očekujući buduću korist od nastavka poslovanja. Upravo je tuženik, kao direktor i osoba koja je neposredno upravljala društvom, imao najbolji uvid u njegove obveze, mogućnosti i perspektive. Stoga činjenica da je društvo u trenutku razlaza bilo nelikvidno ili prezaduženo ne znači da je tuženik bio lišen slobode odlučivanja. Naprotiv, njegovo odbijanje mogućnosti vlastitog izlaska zato što nije želio prepustiti društvo drugoj strani ukazuje na slobodno donesenu poslovnu odluku.

13. Sud prihvaća i iskaz tužitelja o razlogu zbog kojeg je, povrh ugovorene naknade za poslovne udjele, dogovoren dodatni iznos od 40.000,00 kn.

14. Tužitelj je iskazao da za svoj rad i angažman u društvu nije primao plaću odnosno redovitu novčanu naknadu, da nije bio prijavljen kao radnik društva te da u razdoblju pandemije bolesti COVID-19, kada je društvo bilo nesolventno, za takve isplate objektivno nije bilo dovoljno sredstava. Prema njegovu iskazu, dogovor stranaka bio je da će se njegov rad odnosno pripadajuća naknada podmiriti kada poslovanje društva prijeđe u pozitivno područje. Sud takav iskaz smatra životnim i logičnim te ga dovodi u vezu s nespornom činjenicom da se radilo o društvu koje je u početnom i pandemijskom razdoblju imalo ozbiljne financijske teškoće.

15. Sud pritom ne utvrđuje da je iznos od 40.000,00 kn u ovom postupku plaća u radnopravnom smislu, niti odlučuje o postojanju radnog odnosa. Odlučno je da je postojala stvarna gospodarska podloga dogovora stranaka: u trenutku njihova konačnog razlaza stranke su željele konačno urediti sve preostale međusobne odnose, među kojima i pitanje tužiteljeva dotada neplaćenog angažmana.

16. Zato činjenica da je za poslovni udio posebnim ugovorom ugovorena naknada od 28.000,00 kn ne čini dodatni iznos od 40.000,00 kn bespredmetnim ili dvostrukom cijenom istoga udjela. Upravo suprotno, činjenica da su stranke ta dva iznosa uredile u dva zasebna pravna posla podupire zaključak da su imali različitu svrhu.

17. Prema članku 247. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015., 29/2018., 126/2021., 114/2022., 156/2022., 145/2023. i 155/2023. - dalje: ZOO) ugovor je sklopljen kada su se ugovorne strane suglasile o njegovim bitnim sastojcima, a prema članku 249. izjava volje mora biti slobodna i ozbiljna. Sud iz cjelokupnog ponašanja stranaka zaključuje da je upravo takva suglasnost postojala. Stranke su se sporazumjele o točno određenoj svoti, dinamici i krajnjem roku plaćanja. Nakon sklapanja ugovora tuženik je započeo s njegovim izvršavanjem i platio četiri rate. Poslije prestanka plaćanja nije tvrdio da obveza nikada nije postojala, nego je, prema vlastitim navodima, od tužitelja tražio razumijevanje i prolongiranje rokova plaćanja. Takvo postupanje nije karakteristično za osobu koja od početka smatra da joj je protupravnom prisilom nametnuta nepostojeća obveza, već je u skladu s ponašanjem dužnika koji priznaje obvezu, ali je zbog financijskih poteškoća ne izvršava uredno.

18. Prema članku 329. stavku 1. ZOO-a zelenaški je ugovor onaj kojim netko, koristeći stanje nužde ili teško materijalno stanje, nedovoljno iskustvo, lakomislenost ili zavisnost drugoga, za sebe ugovori korist u očitom nerazmjeru s onime što je

drugome dao ili učinio odnosno što se obvezao dati ili učiniti. Za ništetnost po toj osnovi nije dovoljno samo postojanje financijskih poteškoća; mora biti utvrđeno njihovo svjesno iskorištavanje i očit nerazmjer koristi. U konkretnom slučaju te pretpostavke nisu ostvarene. Prije svega, nije dokazano da je tuženik bio lišen stvarne mogućnosti izbora. Iz njegova vlastitog iskaza proizlazi suprotno. Mogao je prihvatiti drugi model razlaza, uključujući vlastiti izlazak, ali to nije želio zato što je htio zadržati društvo i njegovu poslovnu ideju. Nadalje, nije dokazano da je tužitelj takav položaj tuženika iskorištavao. Nije dokazano da je tužitelj prijetio prestankom društva, stečajem, aktiviranjem vjerovnika ili na drugi konkretan način uvjetovao opstanak društva vlastitim zahtjevom od 40.000,00 kn. Napokon, nije dokazan ni očit nerazmjer činidaba. Tuženik nerazmjer izvodi prvenstveno uspoređujući iznos od 40.000,00 kn s početnim kapitalnim ulaganjem tužitelja i naknadom od 28.000,00 kn za poslovni udio. Takva usporedba nije potpuna jer zanemaruje da se sporni iznos nije odnosio samo na vrijednost poslovnog udjela, nego je bio dio konačnog uređenja šireg poslovnog odnosa stranaka i tužiteljeva ranijeg neplaćenog angažmana.

19. U ovom predmetu nije dokazano da je tužitelj prema tuženiku primijenio silu, niti da mu je u trenutku sklapanja Partnerskog ugovora uputio nedopuštenu prijetnju. Okolnost da je tuženik, zbog vlastitih ulaganja, kredita i izloženosti vjerovnicima, smatrao poželjnim da se odnosi s tužiteljem što prije riješe ne pretvara dobrovoljno sklopljen poslovni sporazum u ugovor sklopljen silom.

20. Nije osnovano ni pozivanje tuženika na zabludu. Okolnost da je tuženik pri osnivanju društva eventualno očekivao veći angažman tužitelja odnosi se na razdoblje koje je prethodilo višegodišnjem zajedničkom poslovanju. U trenutku poslovnog razlaza 2021. godine tuženiku je bilo potpuno poznato koliko je tužitelj sudjelovao u poslovanju, kolika su njegova ulaganja, u kakvu se stanju društvo nalazi i zbog čega tužitelj želi izaći. Stoga u trenutku Partnerskog ugovora tuženik nije mogao biti u zabludi o tim okolnostima.

21. Osim toga, bitna zabluda je prema članku 280. ZOO-a razlog za poništaj, odnosno poboynost ugovora, a ne sama po sebi razlog njegove ništetnosti.

22. Nije osnovan ni prigovor nedopuštene pobude. Prema članku 273. ZOO-a pobude u pravilu ne utječu na valjanost ugovora, osim ako je nedopuštena pobuda bitno utjecala na odluku ugovaratelja, uz ispunjenje zakonskih pretpostavki, dok je prema članku 322. ugovor ništetan ako je protivan Ustavu, prisilnim propisima ili moralu društva. Sud ne nalazi ništa nedopušteno niti protivno moralu u tome da poslovni partner prilikom konačnog izlaska iz zajedničkog poslovnog pothvata s drugim partnerom ugovori ukupni iznos kojim će se urediti njihovi preostali međusobni odnosi. Nije dokazano da je iza toga stajala namjera uništenja društva, ucjene tuženika ili pribavljanja koristi primjenom protupravnog pritiska.

23. Nije osnovan niti naknadno istaknuti prigovor da Partnerski ugovor nema dopuštenu pravnu osnovu. U ovom je postupku je stvarna gospodarska svrha obveze utvrđena. Partnerski ugovor bio je dio konačnog razrješenja višegodišnjeg poslovnog odnosa stranaka i njime su stranke utvrdile preostalu novčanu obvezu tuženika prema tužitelju.

24. Iz svega navedenog sud zaključuje da je Partnerski ugovor bio rezultat slobodne, ozbiljne i u cijelosti suglasne volje stranaka da svojim poslovnim razlazom konačno urede međusobne imovinske odnose.

25. Zbog toga nisu ostvarene pretpostavke ni za ništetnost zbog protivnosti moralu društva iz članka 322. ZOO-a, ni za zelenaški ugovor iz članka 329. ZOO-a, ni za nedopuštenu pobudu iz članka 273. ZOO-a. Nije dokazana sila, prijetnja odnosno zabluda koja bi dovela u pitanje stvarno postojanje suglasnosti volja.

26. Tuženik je stoga dužan ispuniti preostalu ugovorenu obvezu. Prema članku 9. ZOO-a sudionik obveznog odnosa dužan je svoju obvezu ispuniti, a prema članku 65. vjerovnik ima pravo zahtijevati potpuno ispunjenje.

27. Budući da je preostali iznos glavnice od 4.247,13 EUR među strankama nesporan, a ugovoreni krajnji rok plaćanja istekao je 1. listopada 2024., tužitelj osnovano zahtijeva zateznu kamatu od 2. listopada 2024. godine s sukladno članku 29. stavak 1. ZOO-a.

28. Stoga je odlučeno kao u točki I. izreke.

29. Budući da Partnerski ugovor nije ništetan, ne postoji ni pravna osnova za restitucijski zahtjev tuženika za povrat iznosa koje je već platio na temelju toga ugovora. Protutužbeni zahtjev za povrat uplata pravno ovisi o uspjehu zahtjeva za utvrđenje ništetnosti. Kako je taj osnovni zahtjev odbijen, odbijen je i zahtjev za povrat već plaćenih obroka, pa je odlučeno kao u točkama II. i III. izreke.

30. Odluka o parničnom trošku temelji se na članku 154. stavku 1. i 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj u cijelosti uspio s tužbenim zahtjevom, a tuženik nije uspio s protutužbenim zahtjevom, tuženik je dužan naknaditi tužitelju potrebne troškove parničnog postupka. Troškovi su odmjereni prema vrijednosti predmeta spora i troškovniku tužitelja, a sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23) po kojoj vrijednost jednog boda iznosi 2,00 EUR. Odlučujuća je vrijednost predmeta spora od 5.308,93 EUR koju je sud dobio zbrajanjem vrijednosti tužbenog i protutužbenog zahtjeva.

31. Tužitelju je dosuđen trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u iznosu od 1.519,43 EUR, a isti se odnosi na sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7/1), podneska od 8. travnja 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 8/1), zastupanja na ročištu 16. listopada 2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9/5) i ročištima 27. siječnja 2026., 18. svibnja 2026. i 31. kolovoza 2026. u iznosu od 200 EUR za svako (Tbr. 9/1), uvećano za PDV, sudsku pristojbu na tužbu u iznosu od 44,46 EUR i presudu u iznosu od 162,47 EUR.

32. Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu, 17. rujna 2026.

Sudac
Nives Grubišić Đogić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba nadležnom županijskom sudu. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana od dana dostave presude.

DNA:

- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-469c2**

Kontrolni broj: **08e73-8778d-bed01**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Novom Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.